

Gürhan GÜRSES

BEN HÂLÂ OYUM

Ben hâlâ oyum diyebiliyor musunuz?

Beni nasıl biliyorsanız zerre miskal değişmedim.

Ben yine bildiğiniz benim diyebiliyor musunuz?

Aradan onca yıl geçti ama su gibi akıp giden yıllardır sadece ben değilim diyebiliyor musunuz?

Âşık oldum değişmedim.

Zengin oldum değişmedim.

Makam sahibi oldum değişmedim diyebiliyor musunuz?

Bu ülkenin ben hâlâ oyum diyebilen insanlara ihtiyacı var her alanda.

Sen hâlâ osun ama sor bana bakayım ben hâlâ o muyum?

İşte kırıldığımız ve koptuğumuz o hassas denge, o ince çizgi bu.

Seni değiştiren ne?

Eğri de olsa çizgin senin çizgindir.

Şimdi başkasının doğru çizgisinde olman emin ol kendi eğik çizginde olmandan daha iyi değildir.

Nasıl da çabuk değişiyoruz, sac ekmeği gibi habire ters yüz oluyoruz. Kabuk değiştiriyoruz gerçeklerden saklanmak için, kendimizle yüz yüze gelmemek için aynaları kapatıyoruz.

Eski tarihlerde bir medresede okuyan üç idealist arkadaş varmış. Medreseden mezun olduktan sonra nerede ve hangi işte, hangi görevde olurlarsa olsunlar, birbirleriyle irtibatı kesmeyeceklerine, doğru yoldan, adalet ve hakkaniyetten ayrılmayacaklarına,

İslâm davasına hizmetten asla geri durmayacaklarına dair söz vermişler. Fakat o dönemlerde iletişim araçları yetersiz ve sınırlı olduğundan sonraki yıllarda karşılaşmaları halinde birbirlerini tanımakta zorluk çekmemeleri için aralarında bir şifre belirlemeye karar vermişler. Çok kısa ve hatırdaki kalıcı bir şifrede anlaşmışlar: “Ben oyum!”

Aradan uzun yıllar geçmiş, bizim üç idealist dava arkadaşının her biri bir köşeye savrulmuş: biri müderris (hoca), diğeri tüccar, bir diğeri de mutasarrıf (Osmanlı zamanında vali ile kaymakam arasında yer alan bir görev, liva yönetiminden sorumludur) olmuş. Tüccar şehir şehir dolaşırken bir şehirde arkadaşının mutasarrıf olduğunu öğrenmiş ve hemen kadim dava arkadaşını ziyaret ve tebrik etmek istemiş. Lakin güvenlik ve bürokrasi çarkını aşmak kolay olmamış. Görevlilere kendini tanıttı mutasarrıf beyin medrese arkadaşı olduğunu yıllar öncesinden tanıştıklarını anlatmışsa da sırasını beklemek zorunda kalmış. Vakit geçmiş, lakin kendisine bir türlü sıra gelmemiş. Nice sonra bizim tüccarın aklına o yıllarda belirledikleri şifre gelmiş. Derhal küçük bir kâğıt parçasına “Ben oyum!” yazmış ve görevliye uzatarak bunu mutasarrıf beye iletmesini istihram etmiş. Onun bu ricasını isteksizce yerine getiren görevli az sonra geri dönüp aynı kâğıdı tüccara uzatmış. Bizimki şaşırılmış. Ama asıl şaşkınlığı kâğıdın arkasını çevirince yaşamış: “Sen o olabilirsin ama ben o değilim!”

Kaç kişi ben hâlâ oyum diyebiliyor?

Kaç kişi para beni asla değiştirmediyebiliyor?

Kaç kişi makam beni hiç değiştirmediyebiliyor?

Yürüyüşümüz hiç değişmedi.

Tavrımızda bir tuhafılık olmadı.

Tarzımız hep aynı...

Kimseye üstten bakmadık.

Kimseyi sizli bizli konuşmaya itmedik.

Ben oyum, nasıl da muhteşem bir cümledir.

Posta koymaktır kendisi gibi olmayana.

Rest çekmektir harbi olmayana.

Bakın etrafınıza.

Kaldı mı hiç “Ben oyum.” diyebilen bir tane yüz?

Tanıyıp da tanımazlıktan geldiğimiz onca insan var.

Görüp de görmezlikten geldiğimiz...

Kimse o değil çünkü o köprünün altından sular çok geçmiştir.

Ben o değilim demek modern insanın trajedisidir

Bu kaçış nedir?

Ve bu inkâr ne kazandıracaktır sana?

Biz senin o olduğunu biliyoruz ve bunun için mushaf üzerine de yemin etmeye hazırız.

Peki, sen o olmadığını ispat için yemin eder misin?